

[Lykketoft]

også fortsætter man nedskæringerne, og det rammer også mest i bunden.

Fogh Rasmussen (V):

Hr. Lykketoft gjorde en hel del ud af skattetrykket og henviste i den forbindelse til en opgørelse, som vi har modtaget i folketingets skatte- og afgiftsudvalg, og det er da korrekt, at ifølge den opgørelse, skulle der tilsyneladende være sket en stigning i skattetrykket i det sidste par år. Men det, hr. Lykketoft overså eller i hvert fald ikke her gjorde rede for, er de særlige forhold, der ligger bag disse tal, der viser et stigende skattetryk.

For det første har regeringen jo fået, om jeg så må sige, foræret nogle indtægter af oppositionen, som den end ikke har bedt om. For det andet har der været tale om nogle særlige engangsindtægter i forbindelse med kursgevinster o.lign., som har fået tallene pustet op i 1984, uden at den enkelte dansker af den grund føler det som et voksende skattetryk. Og endelig for det tredje overser hr. Lykketoft det, som er endnu væsentligere, nemlig udgiftstrykket. Hr. Lykketoft har alene hæftet sig ved indtægtstrykket, altså skattetrykket, og glemmer helt, at i en række år har skiftende socialdemokratiske regeringer kunstigt holdt indtægtstrykket nede ved at lade udgifterne stige og så bare udskyde betalingen ved at optage stadig flere lån. På den måde skete der faktisk under socialdemokratiske regeringer en stadig stigning i skattetrykket, som blot blev holdt skjult, fordi den blev udskudt til en uvis fremtid gennem gældsstiftelse.

Hvis vi ser på udviklingen i udgiftstrykket, vil vi se, at siden den nuværende regering trådte til, har der været tale om et markant fald, og det er jo for borgerne på længere sigt det afgørende. Netop skattetrykket er måske den væsentligste årsag til, at dette ting det ene år efter det andet diskuterer skattereform, for vi kan vel nok blive enige om, at en af årsagerne til, at en række af skattesystemets svagheder træder så tydeligt frem, er det kolossale skattetryk. Hvis skattetrykket var mindre, ville et beskatningssystem som det danske også fungere mere smidigt. Derfor var der måske en idé i netop at starte med det udgangspunkt: hvordan sikrer vi på længere sigt en sænkning af det almindelige skattetryk? Men vel, vi kender alle sammen

den økonomiske situation, som den er i dag, og derfor må vi tage vores udgangspunkt i forholdene, som de nu er.

Vi er da i venstre enige i, at der er behov for en reform af skattesystemet. Der er for os fire væsentlige formål med en skattereform. For det første skal skattesystemet være sådan indrettet, at det kan betale sig at gøre en ekstra arbejdsindsats, for det andet skal beskatningen af indkomst tilstræbe, at skatteyderne bliver behandlet ensartet i ensartede situationer, for det tredje skal beskatningen så vidt muligt være uafhængig af, hvordan indkomsten tilfældigvis er fordelt mellem årene, og endelig for det fjerde ønsker vi også at understrege, at der skal sikres en fordeling, sådan at de høje indkomster procentvis skal betale en højere skat end de lave indkomster. Hvis disse fire formål skal opfyldes samtidig, kan det kun ske ved, at vi betaler skat med samme procent af den først og den sidst tjente skattepligtige krone.

I Danmark har vi en såkaldt progressiv indkomstskat. At den er progressiv skulle jo betyde, at skatteydere med høje indkomster betaler procentvis mere i skat end skatteydere med lave indkomster, men det er åbenbart for enhver, at sådan forholder det sig ikke; danskerne har næsten i fællesskab besluttet sig for ikke at betale mere end en tredjedel af deres bruttoindkomst i skat.

Vi har jo også i skatteudvalget modtaget forskellige analyser – den seneste er fra 1982 – som viser, at skatteydere med ca. 100.000 kr. i bruttoindkomst betaler stort set det samme i skat som skatteydere med bruttoindkomster over 400.000 kr. målt i procent af bruttoindkomsten. For skatteydere med over 100.000 kr. i bruttoindkomst ligger skatten konstant på 31–32 pct. af bruttoindkomsten i gennemsnit.

Vi kan altså slå fast, at den såkaldt progressive indkomstskat ikke er spor progressiv. Der kunne gennemføres en mere retfærdig og langt enklere omfordeling af indkomsterne ved at afskaffe den progressive statskat og indføre en proportionalstat kombineret med et personfradrag.

Den progressive statskat medfører fire – i hvert fald fire – alvorlige problemer for samfundet. For det første belastes den sidst tjente krone med en så hård skat, at arbejdslysten kvæles og fradragshamstringen opmuntrer, og netop derfor modvirker den progres-